

enkelt Medicinaldirektør eller en enkelt Medicinaldepartementschef — hvad man nu vil kalde ham —, som Striden i sin Tid har drejet sig om, uden at komme til den Yderlighed, som ligger heri, og som har mange andre Vanskeligheder til Følge. Forslaget, som det er udarbejdet og fulgt af Justitsministeren, følger en Mellemvej, som efter min Overbevisning bringer de Fordele til Veje, som kunne og bør naas ved en kollegial Styrelse, uden paa nogen Maade at svække denne Styrelses Handlekraft i det givne Tilfælde. Dermed, mener jeg, er ikke blot Administrationen, Hovedcentraladministrationen, og Lægerne, men fremfor alt Samfundet tilfredsstillet og fyldestgjort. Det er jo for Samfundets Skyld, at man overhovedet ønsker og maa kræve en saadan sagkyndig administrativ Styrelse, som kan bringe den rette Forbindelse til Veje mellem Centraladministrationen og den hele Befolknings Interesse i Sundhedsvæsenet. Det er altsaa i Organisationen, at dette Forslag har sit væsentlige Fortrin. Forslaget har ogsaa i saa Henseende sit væsentlige Fortrin fra det Forslag om samme Emne, som forelaa for Rigsdagen i Aaret 1890 og de følgende Aar, idet dette Forslag i Virkeligheden bevarede Sundhedskollegiets Sammensætning paa den gamle Maade uden tillige at foretage den Søndring i forskellige Afdelinger, som de forskellige Interesser i Virkeligheden ere bedst tjente med. Som andre væsentlige Fortrin skal jeg, uden at komme ind paa Enkeltheder, fremhæve den udførlige og omhyggelige Opregning af Sundhedsstyrelsens Opgaver, som findes i nogle af Paragrafferne med Hensyn til Tilsynet med Helbredsanstalterne rundt omkring i Landet og med Hensyn til alle de private Lokaliteter, hvor en større Mængde er samlet i Sundhedsøjemed, eller de Lokaliteter, der involvere Sundhedsøjemed. Ikke mindst vil jeg endelig fremhæve det, som er noget forholdsvis nyt, at der ved en Bestemmelse er aabnet Adgang for Sundhedsstyrelsen til at komme i direkte Berøring med større Kredse af Befolkningen for at lære dens Trang og Ønsker at kende med Hensyn til almindelige Sundhedsanliggender, som interessere alle. Ved denne Bestemmelse indfører man Adgangen til at tilkalde ikke blot Embedslægerne fra større eller mindre Dele af Landet til Møde i København, men ogsaa de kommunale Raads eller bestaaende Organisationers af dem selv udpegede Repræsentanter eller tekniske Fagmænd. Det er i sin Hel-

hed et utvivlsomt og meget stort Fremskridt, der vil vindes ved dette Forslags Vedtagelse, og det afhjælper en Trang og Mangel, som nu ved Tidernes Uret, som jeg sagde før, er kommen til Stede, og som viser sig mere og mere følelig.

Jeg kunde derfor uden mindste Forbehold anbefale Lovforslaget, i Henhold til hvad jeg her har udtalt, til Vedtagelse, dersom der ikke fra den højtærede Justitsministers Side var foretaget visse Forandringer i det, Kommissionen har foreslaaet, som jeg ikke finder alle at være lige heldige. Det er jo for denne Kommission ligesom for enhver Kommission, navnlig for saadanne, der ere sammensatte paa en saadan Maade som denne med et lige stort Antal Repræsentanter for Rigsdagens Ting og efter de forskellige Grupper, noget mistrøstende, naar man ser, at et Arbejde, som er udført med megen Energi under den energiske Formands Ledelse, og som har krævet en umaadelig Mængde Møder, og hvor næsten ethvert Bogstav i Forslaget er prøvet i alle Enkeltheder, allerede ved Forelæggelsen er forandret paa Punkter, som man fra Kommissionens Side tillægger nogen Betydning. Det er nærmest en formel Betragtning, jeg her har udtalt, men jeg vil altsaa finde mig opfordret til noget nærmere at gennemgaa de af den højtærede Minister i de forskellige Paragraffer foretagne Ændringer.

Der er da først § 4. Den taler om den administrative Sundhedsstyrelses Virksomhedsomraade. Der har Kommissionsforslaget den Bestemmelse, at Sundhedsstyrelsen bliver at høre af Centraladministrationens forskellige Afdelinger i alle Sager, hvis Afgørelse skønnes at kræve en saadan Indsigt. Dette er bibeholdt, og derfor er Kommissionen naturligvis den højtærede Minister taknemmelig; og for saa vidt der er indskudt: hvor Afgørelsen af vedkommende Ministerium skønnes at kræve saadan Indsigt, er det noget, jeg ikke kan have det mindste at indvende imod. Hvem skulde vel ellers skønne? Det er aabenbart noget, Kommissionen har forudsat ikke behøvede at siges. Jeg har altsaa ikke noget at indvende imod, at det siges, at hvor vedkommende Centraladministrationsafdeling — det kan være Justitsministeriet eller et andet Ministerium — skønner, at en Sag kræver saadan lægekyndig eller apotekerkyndig Indsigt, bliver Styrelsen at høre af vedkommende Administrationsafdeling, men saa skal ogsaa Sundhedsstyrelsen høres. Her er imidlertid tilføjet det Ord: „som Regel“, hvoraf